

FRANKFORT, den 3. Januarij.

Volgens brieven uit Weenen, van den 27. December, zal Z. K. H. de aarts-keizer Ferdinand van Este, bevelhebber in Hongarije, en zwager van Z. M. den keizer, zich naar Petersburg begeven, om den nieuwen keizer de gelukwenschen van onzen monarch bij zijne troonsbeklimming over te brengen. Een talrijk gevolg zal Z. K. H. bij deze buitengewone zending vergezellen. Hetzelve bestaat uit den overste graaf Clam, den landgraaf Frederik van Furstenberg, den prins Karel van Lichtenstein, den graaf Dufour enz. Zoodra het officiële bericht van het Russische hof zal ingekomen zijn, neemt de prins de reis aan.

Brieven uit Weenen van den 28. December melden, dat keizer don Pedro van Brazilië thans door zijnen doorluchtigen schoonvader is erkend. Binnen weinige dagen zal de markies da Silva, die zich sedert een jaar op last van keizer Pedro te Weenen bevindt, plegtig gehoor bij den keizer van Oostenrijk bekomen, en zijne geloofsbrieven als buitengewoon gezant des keizers van Brazilië overhandigen.

Brieven uit Seres van den 10. dezer melden het gerucht, dat de bekende Omer Vrione, pacha van Salonichi, brieven onderschept heeft, waaruit hem is gebleken, dat de sultan eenen kapidschi-baschi belest heeft zijn hoofd te halen. Omer Vrione zou daarop 2500 man in het kasteel van Salonichi geworpen hebben en in opstand tegen de Porte zijn. Dit bericht heeft echter nog zeer bevestiging noodig.

PARYS, den 1. Januarij.

Heden ziet eene nieuwe uitgave van de Nota over Griekenland, door den heer de Chateaubriand, lid van een genootschap ten behoeve der Grieken, het licht, dat is, dezelve verschijnt heden, verrijkt met eene voorrede van 70 bladzijden, waarvan wij hier eenige uittreksels leveren:

De hoofdpersonen van het drama, hetwelk sinds dertig jaren voor ons vertoond wordt, treden af. De acteurs uit het volk zijn het eerst neergedaald in de graven, die zich op het toneel bevonden; zij hebben eenige gekroonde hoofden medegesleept; andere potentaten, in grooter aantal, zijn dezelve gevolgd. — Lodewijk de XVI., Lodewijk de XVII., Gustaaf de III., Pius de VI., Leopold de II., Pius de VII., Catharina de II., Selim de III., Karel de III. van Spanje, Ferdinand de I. van Sicilien, George de III., Lodewijk de XVIII., de koning van Beijeren, Alexander en die Bonaparte, welke eenig in zijne dynastie en eenzaam in leven en dood is; die Bonaparte, welke men niet weet, hoe in de rij der koningen kan geplaatst of daaruit verbannen worden: alle deze souvereinen zijn verdwenen. In het gezigt van de oude monarchien, welke beurtelings hunne oude opperhoofden verliezen, verheffen zich nieuwe gemeenebesten, welke, in al de kracht der jeugd, zich de aarde bij verval-regt schijnen te beloven.

Mannen van gewigt, die zich bij de oprigting van een nieuw stelsel onderscheidden, zijn afgedaald en mede op de algemeene vergaderplaats aangekomen. Pitt en Fox, Richelieu en Castlereagh hebben zich gehaast; anderen zullen hen welras volgen.

Deze magtige vaart, welke alles medesleept, maakt de ijverzucht, de kuiperijen, de belangen van den dag al zeer onbeduidend. Bonaparte sterft aan het einde der wereld, op eene rots, te midden van den Oceaan, en Alexander komt in zijne doorkist langs diezelfde wegen van de Krim een graf zoeken, welke getuigen waren van den zegenverendenden togt zijner grootmoeder. Zoo keert de hooge God alle menschelijke inspanningen en kondigt, door luistervolle teekenen, de omwentelingen aan, welke zijn raad in de lotgevallen der volkeren staat te volbrengen.

Een nieuw staatkundig tijdsgewricht vangt aan: de tijd, die tot de eigenlijk gezegde herstelling behoorde, loopt ten einde en wij treden eenen nieuwen tijdkring in. Waar zijn de gewrochten van onzen tienjarigen vrede? Wat hebben wij gesticht of wat hebben wij vernietigd? Indien wij te midden eener volkomene rust van Europa niets hebben uitgerigt, wat zullen wij dan doen te midden van een welligt geschokt Europa? Wanneer de gebeurtenissen van buiten zich vermengen met de ellenden van binnen, waar zullen wij dan henen?.....

De dood van keizer Alexander verandert den toestand der dingen: Alexander, op den troon reeds grijs geworden, was aan het hoofd zijner legers Europa tweemaal doorgetrokken; als krijgshaftig vredemakker, had hij, voor eene eigene regelmaat van gedrag, dat overwigt, hetwelk de zegepraal, de jaren, de voorspoed, de gewoonte om den scepter te voeren, schenken kunnen. Zal zijn opvolger dezelfde staatkunde volgen en zou het hem mogelijk zijn dit te doen, wanneer hij het verlangde? Zal hij het niet gemakkelijker en veiliger vinden, om tot de nationale staatkunde van zijn rijk terug te keeren, om Rus, eer dan Franschman, Engelschman, Oostenrijker of Pruis te zijn? Dan zou Griekenland geholpen wezen. Welk een edele intrede voor eenen vorst in de koninklijke loopbaan, om de bevrijding van Griekenland en

de verlossing van zoo vele ongelukkige Christenen tot de eerste daad van die regering te maken! Welk eene volksmin en welk een huister voor geheel den overigen tijd van regering! Dit is mogelijk de eenige roem, dien Alexander aan zijnen opvolger ter inoogting heeft nagelaten.....

„Zou Konstantijn de I. niet de ter hulp snellende vriend van zijne broeders in den geloove zijn? Is er geene besmetting te trotseren, geen brand te blusschen, geen slagtoffer te behouden op Morea? Konstantijn zal het weten: de volkeren vinden in zijnen naam eene voorzeggung en in zijn karakter eenen waarborg voor de verlossing van Griekenland.....”

— Een der dagbladen behelst de volgende berichten:

Missolonghi, den 18. November. De generaals Goura, Griso en George Draca, met den opperbevelhebber Konstantijn Bazaris, besloten hebbende, om, het koste wat het wilde, de Turken uit Salona te verdrijven, vielen onstannig op derzelver legerplaats aan, en noodzaakten hen tot de vlugt, met achterlating van derzelver geslacht, hetwelk den Hellenen in handen viel, alsmede hunne krijgsmiddelen, en bagage. Hierdoor is Salona weder in de magt der Grieken, en de inwoners zijn dadelijk teruggekomen.

De militaire opperhoofden te Missolonghi hebben hulp gevraagd aan de generaals Bazaris en Goura en hierop wordt alleen gewacht, om de legerplaats van den seraskier van alle zijden aan te tasten, hem geheel te vernielen, en alzoo Missolonghi te bevrijden. De gevraagde hulpbenden zijn reeds in aantogt.

Men heeft, sedert de verschijning en de landing van de Egyptische vloot, geene berichten uit den Peloponnesus. Alleen weet men, dat de Grieksche regering alle voorbereidselen heeft gemaakt, om het onweder af te keeren. Hydra, Spezzia en Psara zijn versterkt, Candia is van af het noodige voorzien. Het korps geregelde troepen, hetwelk te Napoli di Romania opgerigt wordt, vermeerderd dagelijks. Een dergelijk korps wordt ook te Athene aangeworven onder de orders van den kolonel Fabvier. De Napolitaansche generaal Rosaroli rigt een geregeld korps ruffterij op, waarbij de Grieksche generaal Sulini heeft dienst genomen, terwijl de generaal Goura zich in het andere geregelde korps heeft doen inschrijven.

De generaal Goura heeft de uitvoerende magt verzocht; eene militaire school te Athene te willen doen oprigten, alwaar hij en alle andere welgezinde Grieken, zich gedurende dezen winter zouden kunnen oefenen in de taktiek; hetwelk hij als volstrekt noodzakelijk beschouwt, om de onafhankelijkheid van Griekenland te kunnen handhaven.

AMSTERDAM, den 3. Januarij.

In het vorige jaar zijn alhier uit zee aangekomen, zestien hondend zes schepen, waaronder: 3 van Alessandrie, 5 van Alexandria in Egypte, 1 van Baltimore, 10 van Batavia, 2 van Batavia en Kaap de Goede Hoop, 4 van Berbecé, 10 van Boston, 1 van Buenos-Ajres, 2 van Canton, 6 van Charenton, 2 van St. Cruz de Taveriffe, 4 van Curaçao, 3 van Demerarij, 1 van d'Elmina en Fernambuck, 1 van Fernambuck, 4 van Georgetown, 5 van Havannah, 2 van St. Jago de Cuba, 1 van Kaap de Goede Hoop, 2 van Newbedford, 8 van Newjork, 1 van Portorico, 2 van Providence, 1 van Rio de Janeiro, 54 van Suriname, 1 van Suriname Madeira, 1 van St. Thomas.

Het jaar te voren (1824) waren hier 1729, dus 123 schepen meer aangekomen.

DEVENTER, den 5. Januarij.

Gepasseerden Maandag is alhier, door den raad dezer stad, tot hoogleeraar in de regten aan het Athenaeum benoemd, in plaats van den hoogleerden heer en Mr. H. Cock, vertrokken naar Leiden, de wel edele gestrenge heer en Mr. J. Duijmer van Twist.

ARNHEM, den 6. Januarij.

Men verneemt, dat heden nacht alhier eene estafette is doorgereisd, de tijding overbrengende, dat de grootvorst Nicolaas als keizer van Rusland is geproclameerd, op grond van een testament, door keizer Alexander nagelaten.

S C H O U W B U R G.

VOLTAIRE schreef, dat hij gereed was, om in te teekenen voor honderd deelen van de tegenstrydigheden van het menschelijk geslacht. (De man had geen ongelijk, en neemt men de nuances daarbij tot wysdigen, dan teekenen wij voor nog honderd andere. Geen mensch wordt er gevonden, die op eenen dag geen tien tegenstrydigheden begaat. Dan wij gelooven, dat er over den ganschen aardbodem geen zoo tegenstrydig iets wordt gevonden, als de Acteurs van den Schouwburg.)

Wij willen hier niet blijven stilstaan bij den oorsprong en het oogenmerk van den Schouwburg. Wij vooronderstellen, dat zij, welke ons de eersaandoen van ons te lezen, daarmede bekend zijn; en zoo niet, zijn er bronnen voorhanden, door mannen geopend, die tienwerf meer geleerdheid bezitten dan wij. Het is toch algemeen bekend, dat de Schouwburg in den beginne bestemd was, om de grootste daden dier helden, welke het Vaderland, ook met hun eigen bloed, goed hadden, te ver-eeuwigen. Het nut daarvan beseft een elk leeringen-wekken, voornemens trekken! Wie zegt ons, hoe menig jongeling, door SOFOKLES, door AESCHYLUS, door EURIPIDES, tot heldenmoed is aangespoord geworden!

Dat zoo heerlijk oogmerk werd reeds vroeg uit het oog verloren..... al de filosofie van SOKRATES was niet bestand tegen zijne billijke verontwaardiging, bij het vertoonen van een der Vaderlandsche zeden zeer nadeelig stuk. Het is maar spel, zeide hem een der aanschouwers. Ja (sprak de wijze), maar dat spel zal tot in onze vergaderingen door-dringen.

De Griek had gelijk; en zeer bevestigend het ons: 1°. Dat de politiek-schrijvers geen opzettelijk hoofddeel over de Schouwburg hebben vervaardigd, niet in den smaak van den droomenden, die alle dichtten, en bijgevoeg ook het tooneel, toen geheel dichtmaat, uit zijne heersenschimmige republiek verbannen wilde hebben, terwijl intusschen zijne eigen stijl poetisch was. Neen maar, om de Schouwburg tot de Staatkunde onmiddellijk te rapprocheren; 2°. dat de Gouvernemen ten stukken laten vervaardigen, in den geest zoo als men inderdaad denken moet, om harmonie, en van daar, en daardoor gelijk in eenen Staat te hebben. NAPOLEON had daar een denkbeeld van, maar het was traanisch: zijne theorie liep lijnrecht in tegen het hoog ideaal van eenen Schouwburg als leerschool tot edele, grootsche gevoelens beschouwd. Hij ging immer met slaven om, ten minste wilde hij slaven, en die zullen zijne grootste aanhangers niet kunnen verbloemen. Een Schouwburg, waarop stukken worden vertoond, vol vaderlandsliefde, opofferingen aan dat Vaderland, maatschappelijke deugden, enz., kan het grootste nut aanbrengen; 3°. dat men zoo zeer het oogmerk van den Schouwburg uit het oog verliest, dat men tegen die oogmerken in stukken vertoont. Want, wat is b. v. aan het Amsterdamsch tooneel de eerste vraag? (doorgaans ten minste) wat nut zal dat stuk aanbrengen? *Eilieve! quærenda pecunia primum, virtus post nummos.*

Daar het hier geloof ik alleen is, dat men het zweet der Schrijvers om niet wil hebben, en zeer veel denkt te doen, wanneer men iemands letterarbeid vergeldt met een verlof, om eenige malen te komen zien en eenige malen *gaper*; zoo blijft men eeuwig in eenen kring, en geen Roman behoeft te zeggen: *gy zult uit dezen cirkel niet gaan.* Eenigen worden gevonden, die uit liefhebberij, d. i. om eens anders plezier en nut werken. Dat vind ik zeer aardig; maar schrijven die menschen juist de beste stukken, die stukken, waarin de meeste kracht ligt van gevoelens en taal? Raadplegen wij de geschiedenis en de ondervinding. Uit een (ongezond) verwijt aan den grooten CORNELIUS gedaan door LA BRULIÈRE in zijne *caractères*, kunnen wij er iets van te weten krijgen: CORNELIUS, naar zijn zeggen, had geene achting voor zijne eigene stukken, dan naarmate men hem daar *louis d'or* voor neerlegde. THOMAS en PIENE hadden beide geen fortuin en leefden van hunne stukken; en echter, zoo wij CORNELIUS beschouwen, niet in zijn begin noch op zijn einde, maar op het midden van zijn loopbaan, wat groot man! De HORACES (de 3 eerste bedrijven) den *Cid*, den *Polyeucte*, den *Cinna* (hélas! op een historisch lengte gebouwd (*)); kunnen ons niet dan verrukking inboezemen. THOMAS was ook de schaduw niet van PIENE, maar zijn *Essex* zal toch blijven, en alzo zal men herhalen:

Le crime fait la honte, et non pas l'échafaud!
RACINE, MOLIÈRE, VOLTAIRE, CREBILLON, KOTZBUE, die eenige schoone stukken geschreven heeft, namen allen geld voor hunnen arbeid. Wel is waar, beklagt zich de laatste, dat hem de Komedianten met zijn *Menschenhaat en Berouw* hadden bedrogen; dan dit is eene kleinigheid.

Hebben VONDEL en NOMSZ geen geld voor hunne werken genomen? Wel zeker! en de dankbare Schouwburg heeft den man, door wien dezelve zoo groote sommen gewonnen had, van honger laten vergaan.

In Frankrijk en in andere landen gaat het anders toe, dan hier, met de tooneelschrijvers en tooneelspelers; wanneer de eerste een zeker aantal stukken gemaakt en de laatste een zeker getal jaren gespeeld hebben, worden beide gepensionneerd.

Nu loopt de man, die CAESAR en ALEXANDER heeft laten spreken, geen gevaar; wanneer men hem noodigt, om eene zitting van een instituut bij te wonen, met D'ARNAUD te antwoorden: *Ik zou het gaarne doen, zoo ik schouwen had; en gij loopt geen gevaar den man, die gebulderd heeft: Laat of vermt'le slaaf! gebukt onder armoede, aan uwe deur te zien verschijnen.*

Ik blijf het zeggen, niets is tegenstrijdiger dan een Akteur (schoon niemand hier moet wanen, dat wij het instrument, dat ons streeft, vertreden), hij is CAESAR, IUBA, HANNIBAL, en nauwelijks heeft hij de laatste woorden uitgesproken, of de bakker (soms verkeerd) onderrigt, dat hij geld ontvangt, hij hem reeds in het oor, dat, zoo hij niet wil uitgescholden worden, hij hem ten minste f 10 op afkorting geven moet. Denzelfden man, wien ik.....

*Un clerc, pour quinze sous, sans craindre le hold,
Peut aller au porteur attaquer Attila;
Et si le roi des Huns ne lui charme l'oreille,
Traiter de Visigoths tous les vers de Corneille;*

Denzelfden man, wien ik gisterenavond, voor mijn 50 cents heb uitgestoten, zal heden op zijn best den hoed voor mij afnemen, en zijn mijne cachetten wat minder groot dan de zijne, mij nauwelijks antwoorden: *Quel ressentiment!*

Dan, treden wij nog voor twee minuten in den Schouwburg: men heeft een treurspel vertoond, en de meeste aanschouwers hebben getoond: Wat zie ik nu? eene schier naakte... die daar danst.

Laat het gordijn maar vallen; zoo als wij doen.

Amsterdam. Besterijen. Geene uitvindingen zoo belangrijk als de Boekdrukkunst, het Buskruid en de Postertijen; d. i. de wijze, om zijne gedachten aan duizenden op denzelfden oogenblik mede te deelen; de kunst om elkander eenige ledematen te vermorselen; de wijze, om een vriend (ook wel eene vriendin) van ons door 1000 mijlen afstands gescheiden, tijdig van zich te geven.

Deze uitvindingen doen den menschelijken geest waarlijk eer aan; hoe zeer ook die van SCHWARTZ aan het menschedom tranen heeft gekost, is dezelve niet minder stout: het zegt iets zijn evenmensch op een uur afstand naar KLUTO te zenden.

Dan die welke de aandacht meest verdient, is wezenlijk de post, d. i. de Brievenpost. Hoe gaarne zou ik mij niet in een Giertje veranderen, zoo ik dan tevens de vermogens, die ik nu bezit, behouden mogt! In den brievenbus verschoelen, zou ik iederen brief, welken men in denzelfden wisp, doorzuffelen, niet uit eene nieuwsgierigheid, welke men ook aan geen 12-jarig meisje zou toegeven; neen, maar om mijne kennis van den mensch, van het menschelijk hart te vermeerderen. Laat ons welk, laat RICHELIEU, laat CHESTERFIELD knichelen, laat hem zijn wezen altoos in eenen gooi houden; toch zal hij iemand hebben, aan wien hij zich uitstort, ik wil niet zeggen, waer hij tot op den bodem van zijn hart laat zien; dat doet hij zich zelven niet, maar tot wien hij zich genoeg uitlaat om hem te leeren kennen.

Wat zou ik in die brievenbus niet lezen! alle gandoeningen zouden mij beurtelings bestormen; dan ik geloof dat ik meer weenen dan lagchen zou. Zou er ook, over het algemeen genomen, niet meer gehuild dan

gelaachen worden? Hoe vele dagen van angst en kommt tegen een' dag van vermaak! en zoo weinig schijnen wij tot vermaak geschikt, hetzij dan uit aanleg of uit gewoonte, dat wij na eenig vermaak naar rust en stilte hagen; dit is het ware woord.

Ja, ik zou meer zuchten bij het doorloopen van die brieven dan lagchen. Ik zwijg van die zwarte tijdingen des doods; deze is de gewone gang der Natuur; ook is het mij nog niet bewezen, dat de dood een kwaad is; en hierbij komt, dat vaak het geweten des eenen door het gejuich van zes anderen, hoe zij het ook verbergen, ruim wordt vergoed. Ik heb eene schoonebeder gehad, over wier afsterven ik den Hemel gedaakt heb; en echter zou het mij leed doen meer barbaarsch te zijn dan elk ander van mijne natuurgenooten; maar het was een detestabel wezen, eene rechte *marâtre*. — Ik spreek dan van geen tijdingen des doods, hoezeer die ook soms tranen, bloedige tranen doen storten. Ik spreek van de rampen, waarover zich levenden beklagen en die levenden ervaren: in dezen brief zou ik een huusvader vinden, die, geen brood meer hebbende, zich eenen weg zoekt, om daaraan te komen. In een ander een vriend, die zich beklagt over het verraad van zijn vriend. Geschonden vriendschap, trouwloosheid, vergetene belofte, mislukte ondernemingen, verwijtingen over willekeurige teleurstellingen, verbroke *amours*....

*Mitius inveni quam te genus omne ferarum!
Credita non ulli quam tibi pejas erant....!* (*)

Verlatene moeders met hare kinderen, waarschuwingen om zich voor N. te wachten, vaderlijke verwijtingen over wettige en onwettige losbandigheid en liederlijk gedrag, waarschuwing van niet meer te schrijven of de brieven ongelezen terug te ontvangen, plannen, om anderen den voet te ligten, (*couper l'herbe sous le pied*, zeggen niet onaadig de Franschen), plannen om een ander in den grond te booren, listige verdraaijng van gezegden en gedrag, tijdingen van tegenspoeden van allen aard, van wanhoop, van voornemen tot eigen verderf....; wat boosheid! wat sluwheid! wat stormen der driften en hartstogten zou ik niet ontdekken.

En kende ik dan de Akteurs van al die treurspelen, waren er met hante omstandigheden en aangelegenheden bekend, wat zou ik daaruit niet leeren!

Dan, men weet het, de wet sanctionneert de correspondentie van partikulier tot partikulier en niets is zoo billijk. Eene bevoegde hooge autoriteit kan alleen order geven tot het openbreken van eaclietten. Dan, wij weten, dat de Franschen zich in Holland weinig ontzagen; bij de minste vermoedens, en hunne vermoedens waren *legio*, veroorloofden zij zich de correspondentie van een nietigen Hollander te schenden.

Dit gebeurt nu niet meer, en de Directeurs vooral zijn wezenlijk mannen van fatsoen, en geen opgeraapte landzwerwers, hoewel juist de beleefdste niet was, en zijn loopjongen A. nog veel minder.

Dan om te komen aan hetgeen ik eigenlijk zeggen wilde.

Alles wordt met den tijd verbeterd; de *Pennypost* van de Engelschen is bij ons ook al ingevoerd, met dat onderscheid echter, dat wij, hoe ook met andere loffelijke hoedanigheden begaafd, vaak kruipen waar anderen vliegen:

Tu vas bien lentement dans la lice où je cours!
zou menig vreemdeling ons kunnen toedruwen.

In Engeland gaat die *een stuivers post* om de 2 uren, en bij ons gaat dezelve met de andere brieven.

Zou dit niet verholpen kunnen worden? Wij zijn niet genoeg met het vak bekend, en over een vak, dat men niet grondig kent, peremptoir te spreken, staat zeer lelijk.

Dan, wij zouden wel willen vragen:

Zou niet een van de loopers, iederen dag, die 1 St. post kunnen bedienen, bij beurtrol? Dat zij, die het weten, antwoorden!

ARNHEM, den 7. Januarij.
Het water is hoog in den Rijn aan de Paal:
Den 6. Jan. 1 El 8 Palm o Duim; gewassen o D. gevallen 20 D.
Den 7. dito. 1 El 6 Palm o Duim; gewassen o D. gevallen 20 D.

SCHOUWBURG TE ZUPPHEN.
Onder Directie van Mejufvrouw A. C. OTTINGH.
Op Dingsdag den 10. Januarij 1826.
(TOT OPENING VAN HET TOONEEL.)
DE JAGERS,
EEN TAFEREEL DER ZEDEN VAN HET LAND.
Groot beroemd Tooneelspel, in vijf Bedrijven, naar het Hoogduitsch van *Wilhelm August Istand*.
Na hetzelve:
EEN DIVERTISSEMENT.

Getrouwd:
WILLEM DASSEVAEL,
Ingenieur van den Waterstaat
en
JONKVROUWE ADRIANA GELINCK.
KUTK, den 6. Januarij 1826.
Dienende deze tot kennisgeving aan Familie, Vrienden en Bekenden.

† † † HOUTVERKOOPING, op het Landgoed
† † † de Keijenberg, onder Reppun, een kwartier uurs van
† † † den Rijn gelegen, op Donderdag den 19. Januarij 1826,
des morgens ten tien ure, ten huize van A. B. AKKER, op
Bellevue, van een partij EIKEN, AKKERMAALS-
HOUT, EISEN-HAKHOUT, DENNENHOUT
en DENNEN-UITDUNSEL, uitermate geschikt tot
Kribbenhout, Tabakshout, als ook voor Brouwers, Bakkers, enz.

† † † Men vraagt in HUUR, tegen primo Februarij of Maart
† † † 1826, een HUIS met een TUIN, waarin vier
† † † of vijf KAMERS, KEUKEN en KELDERS,
in de environs van Arnhem of Wageningen, in het Dorp *Barnveld*,
† † † Sticht van Utrecht, of in de nabijgevoemde Steden. Iemand hier
op reflecterende, adressere zich, met gefrankeerde Brieven, onder
Letter G., bij den Boekhandelaar L. VAN ES, in de Kalverstraat,
te Amsterdam; dezelve geeft uit de NEDERLANDSCHE STALMEESTER of
Grondige Kennis van de Ziekten en Gebreken der PAARDEN, met de
Hulpmiddelen ter Geneezing, 2 Deelen met 6 platen f 4 : 80.

(*) De deklamerende *SEXERA* is de eenige, die daarvan spreekt, en wat autoriteit!

(†) OVID. *Hersid. Ep. X.*